

starého stavení na nezastavěné půdě. Dřevěná kůlna, o kterou jde, byla podle znaleckého posudku opatřena střechou a stála na dřevěných sloupech, mezi nimiž výplně byly vyzděny na půl cihly, a byla podle stavebního povolení ze dne 6. listopadu 1923 používána za skladiště. Šlo proto o místnost k bydlení nepoužívanou, tudíž neobytnou, která v roce 1923 byla upravena v dílnu. Místnost takovou, jak již shora uvedeno, zákon o ochraně nájemníků sb. čís. 85 z roku 1924 ze své záštity nevyjímá, a nevyjímají ji ze své záštity, ježto před 1. květnem 1924 byla upravena v dílnu, ani oba dva další zákony o ochraně nájemníků. Že jde o dílnu, jest podle § 30 zákona o ochraně nájemníků nerozhodné. O nově zřízenou místnost podle § 31 (1) čís. 1 zákona o ochraně nájemníků nešlo, ježto již tu byl prostor zastavený dřevěnou kůlnou zdmi a střechou opatřenou, který byl přeměněn v dílnu. Než, i kdyby se za to mělo, že šlo o místnost nově zřízenou podle § 31 (1) čís. 1 zákona o ochraně nájemníků, měla by se věc stejně, ana se úprava kolny v dílnu stala před 30. dubnem 1924. Z tohoto důvodu jest bezvýznamno, že se pronajetí stalo až po 30. dubnu 1924. Ježto tudíž nájemní smlouva o dílně, ze které byla žalovanému dána výpověď, podléhá záštitě zákona o ochraně nájemníků, může podle § 1 tohoto zákona nájemní smlouva býti vypovězena toliko se svolením soudu, a neposoudil odvolací soud s právního hlediska věc správně, ponechav výpověď v platnosti.

Čís. 9421.

Usnesením, podléhajícím samostatnému rekursu, jest i vyřízení soudu, jímž běře na vědomí zpětvzetí žaloby.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1929, R II 389/29.)

Žalobce vzal po prvému roku žalobu zpět, aniž se vzdal žalobního nároku a aniž žalovaný souhlasil se zpětvzetím žaloby. Soud první stolice uvědomil strany o tom, že vzal na vědomí zpětvzetí žaloby. Rekursní soud odmítl rekurs žalovaného jako nepřipustný. Důvody: Soud první stolice dne 29. září 1929 uvědomil obě dvě strany o tom, že běře na vědomí zpětvzetí žaloby. Toto vyřízení nelze považovati za usnesení prvního soudu a mohl žalovaný hned u soudu první stolice žádati buď za ustanovení nového roku k ústnímu jednání a k pokračování v právní rozepři nebo mohl žádati za přisouzení útrat, ježto žaloba byla vzata zpět. Stížnost podle § 514 jest přípustná jen proti usnesením (výměrům) soudu. Jelikož však vyrozumění stran soudem, že běře na vědomí zpětvzetí žaloby, není usnesením, jest stížnost nepřipustná a musela býti podle § 526 c. ř. s. odmítnuta.

Nejvyšší soud vyhověl rekursu, zrušil napadené usnesení a rekursnímu soudu uložil, by, nehledě k odmítacímu důvodu, jehož použil, rozhodl ve věci o rekursu žalovaného do opatření soudu první stolice ze dne 29. září 1929.

D ů v o d y:

Mylně se rekursní soud domnívá, že vyřízení prvního soudu, jímž vzal na vědomí zpětvzetí žaloby bez souhlasu žalovaného, není »usnesením«, jež by bylo lze napadnouti rekurem. Civilní řád soudní zná jen dvě formy soudních rozhodnutí, rozsudek a usnesení, a praví v § 425 první odstavec c. ř. s. výslovně, že »pokud není vynésti rozsudek, dějí se rozhodnutí, nařízení a opatření usnesením«. Netřeba se o tom šířiti, že vyřízení soudu, jímž běře na vědomí zpětvzetí žaloby a jímž takto prohlašuje, že pokládá spor za ukončený, jest při nejmenším soudním »opatřením«, t. j. usnesením, jak to zákon v § 425 první odstavec c. ř. s. praví a jak to první soud v nadpisu svého vyřízení písmenem »U« také naznačil. Protože jest podle § 514 c. ř. s. do soudních usnesení připuštěn samostatný rekurs, pokud zákon sám rekurs nevylučuje nebo neodkládá (§ 515 c. ř. s.), podléhá usnesení prvního soudu v souzeném případě samostatnému rekursu, což by platilo i tehdy, kdyby se opatření toto pokládalo jen za usnesení povahy »spor řídicí« (§ 522 c. ř. s.). Proto neprávem rekursní soud odmítl věcné vyřízení rekursu.

Čís. 9422.

Platební rozkaz v upomínacím řízení může býti zbaven účinnosti jen odporem, nikoliv žalobou podle § 39 čís. 1 ex. ř.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1929, Rv II 228/29.)

Žalobu Antonína a Marie S-ových proti Adolfě G-ové, by bylo uznáno právem, že platební rozkaz v upomínacím řízení se prohlašuje neúčinným, a že se exekuce, povolená na základě onoho platebního rozkazu, zrušuje, procesní soud prvního stádu zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby. D ů v o d y: V upomínací žalobě učinila Adolfa G-ová, jako žalobkyně a věřitelka, návrh na vydání podmíněného platebního rozkazu na 1.210 Kč s přísl. proti žalovaným a dlužníkům Antonínu S-ovi a Marii S-ové, platební rozkaz byl vydán dne 14. března 1928 pod č. j. U V 178/28 a byl řádně doručen do vlastních rukou dlužníků dne 20. března 1928. Dne 23. března 1928 došel na soud odpor sepsaný tak, že na zadní straně vyhotovení podmíněného platebního rozkazu jest napsáno: »Podávám odpor. Anton i Marie S.« Tento odpor byl vrácen podle § 85 c. ř. s. k opravě jen Antonínu S-ovi usnesením ze dne 30. března 1928 s poukazem, by podání opravil připojením vlastnoručních podpisů každého žalovaného zvlášť a aby opravené podání opět soudu předložil do tří dnů, ježto by jinak již k podání nebylo přihlíženo tak, jako by se bylo stalo v den, kdy ponejprv došlo. Ani původní k opravě vrácený odpor, ani odpor upravený podle příkazu soudu na soud již nedošel a žalobci odpor k opravě vrácený přiložili k žalobě. Na základě platebního rozkazu povolena byla žalobkyni G-ové usnesením okresního soudu ze dne 30. června 1928 exekuce na movitosti proti